

Ekumenické snahy a ich význam

Keď po stáročiach štiepenia dosiahol v 19. storočí proces rozpadu jednoty cirkvi svoj vrchol, stalo sa čosi neočakávané: divergenciu vystriedala konvergencia. Spočiatku síce nesmelo a rozpačito, ale časom čoraz razantnejšie a odhodlanejšie. Tak sa zrodilo hnutie za obnovu jednoty kresťanov. Hnutie za jednotu kresťanov je konkrétnym vyjadrením úsilia o obnovu jednoty Kristovej cirkvi. Tomuto úsiliu sa dostalo jednotného pomenovania ekumenizmus. Grécky výraz oikúmené označoval pôvodne „celú trvalo obývanú zem“. V 4. storočí však pôvodný geografický význam ustúpil „cirkevnému“. V tomto novom zmysle vyjadruje adjektívum ekumenický príslušnosť k univerzálnej cirkvi. Tak sa hovorí o ekumenických konciloch, teda o konciloch, ktorých rozhodnutia zaväzujú celú cirkev, alebo o ekumenickom učení, teda o učení, ktoré uznáva celá cirkev. Ekleziologický význam pretrval až do 19. storočia, kým ho nenahradil novší význam: úsilie o zjednotenie kresťanov. Ako bol na počiatku dejín kresťanstva pojem ekuména označením faktu jednoty kresťanov, tak sa po veľkej schizme v 11. storočí a po rozštiepení v 16. storočí stal vyjadrením túžby po obnove pôvodnej jednoty. Ak sa pozrieme na vec pozornejšie zistíme, že rovnako úsilie o jednotu, ako aj jednota sama, môžu mať, a v jednotlivých prípadoch aj majú, rozličnú podobu. Prvou a najmenej spornou podobou ekumenizmu je **zblíženie a spolupráca** oddelených kresťanských cirkví. „Ekumenizmus vychádza zo súčasnej situácie rozdelenia, skúma dôvody, ktoré viedli k rozdeleniu a možnosti ich prekonania. Ale ekumenizmus je zároveň aktívnym prejavom vedomia, že rozdelenie nie je v poriadku, že sa s touto realitou nemožno zmieriť bez pokusu o jej premenu.“ Nebolo tomu tak ale vždy. Dodnes sa ozývajú hlasy, a stále dosť početné, že rozdelenie nie je vôbec žiadnou tragédiou. Výraz jednota, ktorý sa najčastejšie skloňuje v súvislosti s ekumenizmom, je sporný, pretože je mnohoznačný. Cirkvi sa totiž rôznia, nezriedka až diametrálne, v chápaní jednoty, ktorá má byť cieľom ekumenického pohybu. Ťažiská ekumenických aktivít sa posúvajú v závislosti od konkrétnych potrieb a úrovni, na ktorých sa odohrávajú. Raz má

prednosť štúdium a osveta, druhý raz duchovné zdieľanie, niekedy zas svedectvo a ohlasovanie, inokedy kultúrna, sociálna a charitatívna činnosť. Obvykle sa rozlišujú tri konštanty: modlitba a bohoslužba, výchova a vzdelanie, svedectvo a služba. „Nebolo vždy samozrejmosťou, že sa kresťania rôznej cirkevnej príslušnosti môžu s dobrým svedomím spoločne modliť a sláviť ekumenickú bohoslužbu.“ V tom došlo za posledných 150 rokov k zmene. Spoločná modlitba a bohoslužba sa stali pevnou súčasťou ekumenických aktivít. Ako exemplárny prípad môže slúžiť Týždeň modlitieb za jednotu kresťanov. Ale aj každé stretnutie kresťanov rozličnej cirkevnej príslušnosti na akejkoľvek úrovni – celosvetovej, národnej, regionálnej či miestnej – je sprevádzané aktom spoločnej modlitby. Popudom k spoločnej modlitbe, prípadne bohoslužbe, bývajú často aj rôzne spoločenské, kultúrne, náboženské, cirkevné a iné udalosti. Pokiaľ ide o bohoslužobné zhromaždenia rozoznávame „ekumenickú bohoslužbu“, čo je typ, ktorému v katolíckej terminológii zodpovedá tzv. „spoločná modlitba“ a „bohoslužbu s ekumenickou účasťou“, alebo slovami Direktória na vykonávanie princípov a noriem v ekumenizme „spoluúčasť na nesviatostnej liturgickej bohoslužbe“. Kritériom delenia je tu účasť na príprave. V prvom prípade na príprave bohoslužby spolupracujú všetky zúčastnené cirkvi, v druhom prípade preberá zodpovednosť za prípravu organizujúca cirkev s tým, že berie ohľad na zúčastnených partnerov. „Svetové ekumenické hnutie kladie permanentný dôraz na študijnú a vzdelávaciu prácu a v tom ho nasledujú i miestne a regionálne ekumenické organizácie.“ Spoločným znakom ekumenických aktivít je, že sú primárne zamerané navonok, mimo hranice jednotlivých cirkví. Kresťania rôznej cirkevnej príslušnosti spolupracujú na spoločných projektoch kultúrnej, sociálnej, charitatívnej a ekologickej povahy. Treba však povedať, že nositeľmi ekumenických ideálov boli vždy viac jednotlivci, alebo skupiny či hnutia, ako cirkevné inštitúcie. Títo priekopníci a nadšenci držali a držia vo svojich rukách opraty iniciatívy a na ich bedrách spočíva ťarcha námah všedného dňa.

*Žehná vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár*

Hviezdy sú dobré,

lebo dobrý je Boh,
z ktorého ruky vyšli.
V pravej ruke mal sedem
hviezd.
Habebat in dextera sua stellas
septem. (Zjv 1, 16)

Sedem, sedemdesiatsedem...
On pozná počet hviezd.
Numerat multitudinem
stellarum. (Ž 146,4)

Hviezdy sú ako ovečky
na nebeskom pasienku,
a on, dobrý pastier,
si ich vodí.
Pozná svoje hviezdy,
každú volá po mene.
Omnibus eis nomina vocat.
(Ž 146, 4)
A hviezdy zasa poznajú jeho.

A hviezdy sú vznešené,
plné pokory,
čisté a jagavé.

Všetky žiarivé hviezdy, chváľte
Pána
Laudate eum, omnes stellae et
lumen
(Ž 148,3)

Štefan Sandtner

Skúsenosť s Bohom

Trh prináša na naše pulty čoraz bohatší sortiment výrobkov. Vývoj nasadil rýchle tempo, preto sa aj v rámci bežnej konverzácie medzi známymi často objaví konštatovanie s otázkou: „Objavil som toto... Nepočul si o tom? Akú máš s tým skúsenosť?“

Neradi ideme do neistoty, rozmyslíme si, či kúpime „mačku vo vreci“, lebo negatívnych skúseností s istými výrobkami pribúda. Medzi bratmi obyčajne existujú dobré vzťahy. Bratia z evanjelia to potvrdzujú. Ondrej v delikátnej záležitosti vyhľadá Petra. Oznámi mu dôležitú novinu – našiel Mesiáša. Priamo s touto skutočnosťou sa núka otázka: „Nepozná ho niekto (Ježiša)? Akú má s ním skúsenosť?“ Ježiš totiž ešte len začína verejne účinkovať.

Ondrej vyslovuje informáciu o Mesiášovi s istotou. Podáva ju ako produkt dlhodobého hľadania, ako výsledok cieľavedomej činnosti – teda táto informácia nie je náhodná. Presvedčenie sv. Jána Krstiteľa bolo preňho dostatočnou garanciou. Viac ani k záruke pravdivosti nepotreboval, lebo bol Jánovým učeníkom, počúval ho, pozoroval, no zároveň si bedlivo všimol aj Ježiša. Prišiel na to, že Jánova misia dosiahla svoje završenie v osobe Ježiša z Nazareta. Toto zistenie bolo pre neho veľkou odmenou za vytrvalé hľadanie pravdy.

Aké sú naše cesty hľadania Boha? Dnes mnohí konštatujú: „Ja verím.“ To však ešte vôbec neznamená, že objavili pravého Boha. Ak by totiž naozaj Boha objavili, boli by pokornejšími. Človek, ktorý si buduje istý vzťah s Bohom, si len začína uvedomovať, čo všetko mu ešte chýba. Pochopil by, aký je malý, nehodný, no budovanie vzťahu s Bohom by určite nevzdal. Azda by si ani netrúfol s istotou povedať, že verí... Radšej by použil formuláciu z evanjelia: „Verím. Pomôž mojej nevere! (Mk 9, 24).“

Čím viac veríme, tým viac cítime, že musíme robiť ešte viac pre to, aby Boh zostal stredobodom nášho života. Nikdy si nemôžeme byť stopercentne istí, ale majme dôveru v zmysle: „Pomôž mojej viere!“

Uvažujme! Kto je naším Jánom Krstiteľom? Poznáme také osoby, ktoré nám rozmanitým spôsobom naznačili, že Ježiš je Boží Baránok, Mesiáš, Boží Syn? Ak áno, potom sú to pre nás tie najvzácnejšie osoby, ktoré nám posielali Boh. Evanjelium to potvrdzuje: „Bol človek, ktorého poslal Boh, volal sa Ján (Jn 1, 6).“ Taká je skúsenosť. No je aj iná. Treba vyhľadať svojho brata, sestru a priviesť ich k Ježišovi. Tu platí dvojnásobne: „Pane, verím, pomôž mojej nevere!“

ŠTEFAN VITKO

V pondelok 16. januára 2012 sa v Šenkviaciach uskutočnia prvé kňazské rekolekcie v tomto roku. Spoločné slávenie svätej omše začneme o 9,00 h. vo farskom kostole.

Od 18. do 25. januára 2012 je Týždeň modlitieb za jednotu kresťanov. V týchto dňoch sa každý deň po svätej omši budeme modliť pobožnosť za zjednotenie jednotlivých kresťanských denominácií s Katolíckou cirkvou.

Budúcu nedeľu 22. januára 2012 sa uskutoční mesačná zbierka pre potreby farností. Za Vaše milodary Vám vyslovujeme úprimné: Pán Boh zaplatí!

Slabosť a nepatrnosť

Musíme sa učiť dívať sa Božimi očami, aby sme sa hlúpo nepýtali: „Môže byť z Nazareta niečo dobré?!“ (porov. Jn 1, 46). Z ľudského hľadiska je nám totiž bytostne nepríjemné všetko, čo nejako súvisí so slabosťou, obzvlášť ak to má podobu neúspechu, choroby, poníženia. Už len preto, že tento svet fandi zdravým, mladým, nadaným, úspešným, silným, bohatým a vplyvným. To sú tí, ktorí „niečo znamenajú. O nich sa píše v časopisoch, dávajú sa nám za vzor.

Naproti tomu ľudia obyčajní, chudobní, slabí, chorí, nielo ešte postihnutí alebo starí, sú na rebríčku spoločenskej hierarchie niekde úplne dolu. Z hľadiska masovo komunikačných prostriedkov nehrajú vlastne žiadnu rolu, a tak sa o nich veľa nerozpráva. Nemajú vplyv, nemajú peniaze, nemajú kontakty. Možno sú príliš obyčajní.

Ale Boh odjakživa s obľubou koná svoje neobyčajné dielo práve uprostred obyčajných ľudí, a dokonca práve prostredníctvom nich. Apoštol sa nad tým pobavene usmieva: „Pozrite, koho si Boh povoláva...“ (porov. 1 Kor 1, 26).

Vojtěch Kodet, O.Carm, ThD „Učenie“

Sväté omše v 2.týždni cezročného obdobia (B)

16.I. pondelok

17.00 *nebude*

17.I. utorok

17.00 *Za Ľadislava a Máriu Gurtlerových*

18.I. streda

17.00 *Za sestry Magdalénu a Máriu Hornákové*

19.I. štvrtok

17.00 *Za Františka a Františku Tibenských a rodičov*

20.I. piatok

17.00 *Za Tibora Schmidt-Fajlika a starých rodičov*

21. I. sobota

8.00 *Za farníkov*

Upratovanie kostola č.d. 76-100

22.I. Tretia nedeľa v cezročnom období

8.00 *Za P. Fidela Jurčoviča, OFM*

Lektori: Kosnáčová T., Krchnák D.

10.00 *Za farníkov*

Lektori: Kordošová A., Polanská Z.

Liturgický kalendár

16.I. pondelok	sv.Marcel I., pápež
17.I. utorok	sv.Anton, opát
18.I. streda	sv.Priska, panna a mučenica
19.I. štvrtok	sv. Mário, Marta Audifax a Abakus, mučeníci
20.I. piatok	sv.Fabián, pápež a sv.Šebastián mučeníci
21.I. sobota	sv.Agnesa, panna a mučenica

Anjel, ktorý povoláva

V Knihe sudcov Boh vždy znova povoláva ľudí, ktorí oslobodzujú Izraelitov spod biedy a útlaku Filištíncov alebo Madiánčanov. Keď Madiánčania každý rok ničili Izraelitom úrodu a ľud schudobnel, poslať Boh svojho anjela ku Gedeonovi. Pánov anjel sa mu zjavil a prihovoriť sa mu: „Pán s tebou, udatný hrdina!“ Gedeon mu odpovedal: „Prepáč, môj pane! Keď je Pán s nami, prečo nás toto všetko postihlo?“ (Sdc 6, 12) Keď ho anjel vyzýva, aby silou, ktorú dostal od Boha, oslobodil Izraelitov z ruky Madiánčanov, namieta: „Prepáč, môj pane! Čím mám vyslobodiť Izrael? Veď moja rodina je najbiednejšia v Manassesovi a ja som najmenší v dome môjho otca!“ (Sdc 6, 15) Ale anjel nepovoľuje. „Keď som ja s tebou, tak Madiánčanov poraziš ako jediného muža!“ (Sdc 6,16) Gedeon priniesol anjelovi mäso a chlieb na pohostenie. Anjel sa dotkol týchto darov palicou. A zrazu vyšľahol oheň z neba a všetko strávil. A Pánov anjel mu zmizol spred očí. „Gedeon tam postavil oltár Pánovi a nazval ho Pán je pokoj!“ (Sdc 6, 24) Anjel sľúbil Gedeonovi, že s ním bude sám Boh. Ale skutočnosť, ktorú Gedeon zakusuje, je celkom iná. Všade vládne útlak. V tomto prostredí nič nenasvedčuje, že je tu prítomná Božia uzdravujúca a pomáhajúca blízkosť. Množstvo ľudí nemôže veriť v Boha, lebo v ničom necíti jeho pomoc. Cítia sa osamotení, utláčaní, vykorisťovaní a doráňaní, bez akejkoľvek pomoci. Nikto nezakročí, aby im pomohol. Utečenci z Kosova a Rwandy nemôžu veriť, že Boh je s nimi. Pýtajú sa s Gedeonom: „Prečo nás toto všetko postihlo?“ Anjel sa nepokúša Gedeonovi vyhovoriť, že situácia nie je až taká neznesiteľná, ale ho povoláva a vysiela. On sám má útlak odstrániť. Má vyriešiť fatálnu situáciu. Zdá sa to nereálne. A Gedeon sa tomu oprávnene vzpiera. On, ako najmladší z najslabšieho kmeňa, predsa nemá vôbec žiadnu šancu Izraelu pomôcť. Ale anjel tento argument neuznáva. Vysiela ho a poveruje ho úlohou. Pripomenie mu silu, ktorou ho obdaril Boh a prisľúbi mu víťazstvo, veď sám Boh bude s ním. Táto anjelská epizóda nám pripomína situáciu detí, na ktorých páchajú násilie, ale ktoré nemajú žiadnu možnosť brániť sa. Sú okradnuté o úspech, o úrodu. Keď sa dieťaťu niečo podarí, nik ho nepochváli. Naopak, o všetko, čo sa v ňom vnútorne rozvíja, ho oberú. Prisvoja si to rodičia. Neuznajú mu žiadny úspech, nič, čo dosiahne. Všetko len zneužijú na svoje vlastné účely. Nemajú s dieťaťom žiadny opravdivý kontakt. Iba ak príde k nim návšteva, predvádzajú ho ako ukázkové dieťa. Vtedy sa musí vytiahnuť, ukázať čo vie. Musí recitovať alebo čosi zaspievať, či chce, či nechce. Nik sa nepýta na jeho názor, neberie naň žiaden ohľad. Zaujímavá je len jeho „úroda“. Dôležité je iba to, čo vie. To, čím môžu pred návštevou rodičia pyšne zabodovať. Pred takýmito vzťahmi anjel dieťa nechráni, ale povoláva ho, aby vzalo situáciu do svojich rúk a skoncovalo s útlakom. Znie to nerealisticky. Veď od dieťaťa nemožno očakávať, že celkom zmení rodinnú situáciu. No anjel mu dodáva odvalu, aby sa samo stalo kováčom svojho šťastia a postaralo sa o seba. Práve vtedy je s ním anjel, keď sa samo odváži oslobodiť spod útlaku. Anjel mu odhalí to, čo je v jeho duši nezraniteľné, čo nemôžu oslabiť ani rozkladné sily necitlivého okolia, v ktorom dieťa žije. A anjel pozorne stojí po jeho boku, keď si samo plánuje stratégiu svojho oslobodenia.

V poradni som mnohokrát prežíval stretnutia s dospelými, ktorí mi rozprávali o stratégiách, pomocou ktorých v detstve unikali pred premršteným tlakom svojho okolia. Istá pani si ako dieťa vyšla do poľa a v kope sena si urobila jaskyňu, do ktorej sa utiahla. Ďalšie dievča, keď sa ocitlo v takej situácii, ušlo do kostola, aby u Panny Márie vyhľadalo útechu. Boli deti, ktoré sa schovali na povale. Tam si vytvorili tajný úkryt, v ktorom sa mohli hrať. Tam sa cítili slobodné. Tam nedosiahol žiadny útlak. Jedna žena mi rozprávala, že vždy, keď sa jej nedarilo, utiahla sa do lesa. Ten sa stal jej ochrannou zónou. Tam si upevňovala vieru v anjelov, ktorí boli s ňou. Keď si dáme otázku, prečo deti takto riešia problém svojho oslobodenia, môžeme to úplne vysvetliť obrazom anjela z tohto príbehu. Anjel vysiela dieťa, aby svoje vlastné sily využilo vo svoj prospech a na svoje dobro, aby sa postaralo samo o seba a vytvorilo si ochrannú zónu, ktorá by mu pomohla prežiť extrémne vypäté situácie. Anjel poslať dieťa do boja. Nie do boja proti rodičom - to by bol predsa vopred prehratý zápas. Ale do oslobodzujúceho boja, v ktorom si nájde a vytvorí ochranný priestor od zneužívanej moci rodičov. Namiesto bedákania nad útlakom vysiela anjel dieťa do boja o vlastnú dôstojnosť a osobnú slobodu.

Keď sa dospelí sťažujú, že sa cítia bezmocní, že vo firme prežívajú neznesiteľné útoky kolegov, čo ich ničí, že ich stále len zraňujú príbuzní a známi, že ich utláča bezohľadný manželský partner, vtedy by sa mali obrátiť na anjela, ktorý povoláva. Napriek všetkému útlaku majú v sebe dosť síl, ktoré im postačia, aby sa oslobodili od svojich vonkajších utláčateľov. A anjel stojí na ich strane. Vo svojom oslobodzovacom boji nie sú osamotení. Anjel aktivizuje sily v človeku. Vyzýva ľudí, aby hľadali stratégie, ktoré im pomôžu vymaniť sa spod ubíjajúcej moci iných. Namiesto toho, aby sme prijali úlohu bezmocných obetí, musíme odhaliť pozitívnu silu svojej agresivity a uplatniť ju, dať sa do boja za seba samých. A keď to aj na prvý pohľad vyzerá tak, že nemáme žiadnu šancu, vždy čosi dosiahneme. Anjel, ktorý nás povoláva, bojuje spolu s nami.

Ansel Grun „Anjeli pre život II“

Medzi vami stojí ten, ktorého vy nepoznáte

Šokujúce zistenie! Boh je tak blízko a človek ho nespoznáva. Boh oblečený v šatách bežného Žida z Nazaretu, s listom narodenia - miestom, dňom, rokom, menom otca a matky. Mesiáš je neustále nepoznaný! Ale ako má Ján Krstiteľ niekomu ukázať, rozprávať o láske, keď nevie, čo to je? Ako sa Boh mohol ukázať Mojžišovi, aby ho spoznal? Ani jeho prosba nie je splnená. Aj Ježiš je takou nepochopiteľnou a rozporuplnou osobou. Je láskou, ktorú nepoznajú, a ako sa neskôr ukáže, ani nechcú poznať. Tridsať rokov bude žiť Boží Syn v ústraní. A keď verejne vystúpi, verejne aj vyhlási, že poklad jeho milosti, viery treba neustále odkrývať. To miesto nie je známe každému. A nie každý pozná cenu tejto viery a poznania. Pretože Boh neprebýva na povrchu, ale v hĺbke. Toto poznávanie Boha je nečakané. Pretože Ježiš na naše prekvapenie bude tam, kde by sme ho vôbec nečakali. Tam, kde sa končia ľudské možnosti. Tam, na konci ľudských možností, bude človek poznať, koľko stojí „vidieť“ Boha. Pozerať z tohto uhla viery, na celú životnú situáciu sa bude pozeráť úplne inak. To je ten priestor, o ktorom hovorí Ján Krstiteľ.

Máločo tak poukazuje na prítomnosť Boha ako práve jeho neprítomnosť - skrytosť. Boh nie je len tak ľahko dosiahnuteľný, ako si myslíme.

Luboš Onderčín „v hĺbinách slova“!

PRÍKLAD

Pustovník zbadal raz v lese krahulca. Krahulec niesol do svojho hniezda kus mäsa. Roztrhal ho na drobné kúsky a začal kŕmiť aj malú poranenú vranu.

Pustovník sa zadivil, že krahulec kŕmi malú vranu, a myslal si: „Boh mi tým dáva znamenie. Boh nezabúda ani na malú zranenú vranu. Boh dokonca naučil dravca krahulca živiť mláďa iného vtáka, ktoré ostalo na svete ako sirota. Vidno, že Boh dáva všetkým stvoreniam, čo potrebujú, a my, naopak, stále myslíme len na seba.

Chcem prestať myslieť len na seba. Boh mi ukázal, čo mám robiť. Nebudem sa už starať o jedlo. Boh neopúšťa ani jedno stvorenie, neopustí ani mňa.“

A tak urobil. Sadol si v lese a viac sa odtiaľ nepohol. Modlil sa a modlil a nerobil nič iné. Tak to bolo tri dni a tri noci. Nevypil ani dúšok vody a nezjedol ani hlt. Po troch dňoch pustovník tak oslabol, že nevládal zdvihnúť ani ruku.

Od veľkej slabosti zaspal. A tu sa mu vo sne zjavil anjel.

Anjel sa naň zamračene pozrel a povedal mu:

„Bolo to znamenie, samozrejme, pre teba. Ale prečo si sa nenaučil nasledovať krahulca?!“

A tu sa Ježiš pýta:

„Čo si myslíš, ktorý z tých troch bol bližný tomu, čo padol do rúk zbojníkov?“ Učiteľ Zákona odpovedal:

„Ten, čo mu preukázal milosrdenstvo.“

A Ježiš mu povedal:

„Chod' a rob aj ty podobne.“ (Lukáš 10, 36 - 37)

Veľmi ľahko sa staviame na stranu toho, kto má prijímať. Podľa Ježiša máme dávať my.

Rok nad evanjeliom

V Nazarete I

„Chlapec rástol a mocnel, plný múdrosti, a Božia milosť bola na ňom.“ (Lk 1, 40)

Toto hovorí sv. Lukáš o Ježišom detstve. Potom má ešte zmienku o dvanásťročnom Ježišovi v chráme. A to je všetko. Ostatné sa týka už jeho verejného života.

Môže sa nám zdať, že je to málo o najdlhšom úseku Ježišovo života - od tretieho roku do tridsiateho. Nielen rodičia, psychológovia a pedagógovia, ale všetci by sme sa tešili, keby správy evanjelií o Nazarete boli obsiahnejšie a podrobnejšie. Sú však mimoriadne stručné. Evanjelisti nepísali životopis. Ohlasovali predovšetkým Ježišovo poslanstvo, tajomstvo jeho smrti a vzkriesenia.

Apokryfy, podvrhnuté spisy, rozprávajú mnoho vymyslených príbehov z Ježišovo detstva. Nič z toho nie je historicky overené. Cirkev to neprijala. Evanjeliá sú triezve a hovoria o Ježišom živote v Nazarete neobvyčajne stručne. Pre evanjeliá je podstatný Ježišov verejný život.

A predsa si môžeme urobiť objektívny obraz aj o živote v Nazarete. Práve preto, že Ježišov život v Nazarete bol nenápadný a navonok prispôsobený vtedajšiemu životu ľudí, môžeme si ho priblížiť na podklade pomerov a zvykov vtedajších čias. Stručné zmienky Svätého písma tento obraz dopĺňajú. A dopĺňa ho i to, čo treba predpokladať o Ježišom vnútornom živote.

Galilejčania boli považovaní za schopný a smelý národ. Historik Jozef Flávius svedčí, že boli odvážni a nepoznali zbabelosť. Priebojní novátori a pevní vojaci od Barucha až po Gedeona, ďalej proroci ako Eliáš a Elizeus pochádzali z Galiley. Jej obyvateľstvo bolo pracovité. Tým sa odlišovalo od okolitých orientálnych národov. Na rozdiel od skalnatých púští Judey, Galilea je pekná krajina so slnečnými stráňami, úrodnou rovinou a krásnym Genezaretským jazerom. Galilejčania boli jednoduchí, oduševnení a veselí.

V Galilei sa stretal Orient so Západom. Hovorilo sa tu po

grécky, sýrsky a semitskými dialektmi. Stretali sa tu európske, ázijské a alexandrijské vplyvy. Apoštoli boli pravými synmi tohto národa. Šimon dostal právom meno Peter - muž ako skala. Obaja Zebedejovi synovia zvolávali z neba oheň, keď narážali na nepriateľov. Bol to znak ich ohnivej povahy a prudkosti. Ježiš ich musel veľmi mierniť, napomínať a karhať, aby vyrástli na jeho pravých učeníkov. Museli na seba pracovať, prežiť nejedno pokorenie pre svoju trúfalosť a hrdosť. Peter až po zaprení „trpko zaplakal“. Priveľká odvaha a sebadôvera ho zaskočili. Všetko, čo sme zdedili, sa dá zapojiť do Božích plánov. No treba to najprv očistiť a posvätiť.

Ježiš v Nazarete si osvojil jednoduchý život svojho národa - život chudobných, nenáročných, pracovitých a verných. Bola to dobrá príprava. Najviac získal ako človek od matky. Hovorí mi to niečo?

V Nazarete II

Nazaret bol dosť oddelený od sveta. Ponorený sám do seba ležal v kotline obklopenej vysokými vrchmi. Jeho ulice stúpali terasovite nahor. Celkový obraz? Hore skaly, dolu olivovníky a záhrady. V údolí jediný prameň vody. Pohľadom na západ bolo vidieť cez nízke predhorie k Stredozemnému moru hrdý vrch Karmel. Na juh sa tiahla rovina Jezrael. Na východe sa vynárala zalesnená pyramída vrchu Tábor. A konečne na severe sa dvíhala reťaz hornogalilejských hôr s mohutným Hermonom.

Nazaret bol vcelku pekný, ale inak bezvýznamný. Prezrádza to poznámka evanjelia. V Jeruzaleme sa mohli pýtať, keď išlo o Ježišov pôvod, dosť začudovane alebo až pohrdlivo: Môže práve z Nazareta pochádzať niečo zvláštne?

Obyvatelia Nazareta boli roľníci a remeselníci, sčasti obchodníci. Jozef a po ňom Ježiš boli tesári. Každá rodina mala kúsok zeme a niekoľko oviec, ktoré pásli poväčšine deti.

Bývanie bolo jednoduché. V hlavnom priestore bolo ohnisko. Na stenách viseli slamené alebo plátenné rohožky, ktoré sa v noci prestierali na zem - spalo sa na nich pod plášťami. Nejaká truhla, krčahy a nádoby na olej a obilie, ručný mlynček, niečo na svietenie a pár nástrojov - to bolo zhruba celé zariadenie domácnosti v Nazarete. Nijaký blahobyť. Nazaretčania to však nepociťovali ako chudobu. V dome sa zdržovali väčšinou len v noci. Zavčas ráno pomleli trocha zrna a vpekli tenký chlieb. Nebolo mlynárov ani pekárov. Vo všetkých rodinách to bola práca žien. Každá domácnosť sa starala o seba. Mlieko, chlieb, trocha mäsa, ryby, syr a ovocie - to boli hlavné pokrmý obyvateľov Nazareta.

V tomto prostredí teda vyrastal Ježiš z ľudskej stránky. Ten, na ktorého sa čakalo stáročia a ktorý mal byť trvalým činiteľom v ľudstve na tisícročia, žil tridsať rokov v zapadnutom kúte sveta ako jednoduchý človek z ľudu a po Jozefovej smrti sa živil s matkou prácou svojich rúk. Keď sa nad tým zamyslíme, iste nás to udivuje. Veď v čase jeho narodenia žili aj kultivovanejšie národy a boli civilizovanejšie i mestá. V samom Izraeli sa žilo oveľa pohodlnejšie, ba až prepychovo - napríklad v Jeruzaleme. Máme o tom mnoho podrobných správ.

Ježiš si zvolil na tridsať rokov jednoduchý život. Z toho pätnásť rokov sám tvrdo pracoval. Ako človek však získal veľa skúseností o duchovnom živote, najmä od svojej matky, a ľudsky rástol do hĺbky. To všetko raz zužitkuje pri svojom verejnom pôsobení.

Rodičia nemusia zahrnúť svoje dieťa všetkým komfortom, aby z neho vyrástol dobrý a veľký človek. Problém je inde, nie v dostatku všetkého.

Ako chcem žiť a akú žijem ja? Bojím sa každého nedostatku? Alebo mám odvahu byť chudobný?

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku